

HAAR DROOMTUIN

*Julia
Williams*
Haar
droomtuin

Vertaling Jet Matla

HarperCollins

© 2011 Julia Williams
Oorspronkelijke titel: *The Summer Season*
Vertaling: Jet Matla
Omslagontwerp: b'IJ Barbara
Omslagbeeld: Happydancing
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Koninklijke Wöhrmann BV, Zutphen

ISBN 978 94 027 1250 6
NUR 302
Eerste druk 2016

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers, U.K.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Ter herinnering aan

Alfred Thomas Clark 1890-1918

Ernest Ophir Clark 1896-1916

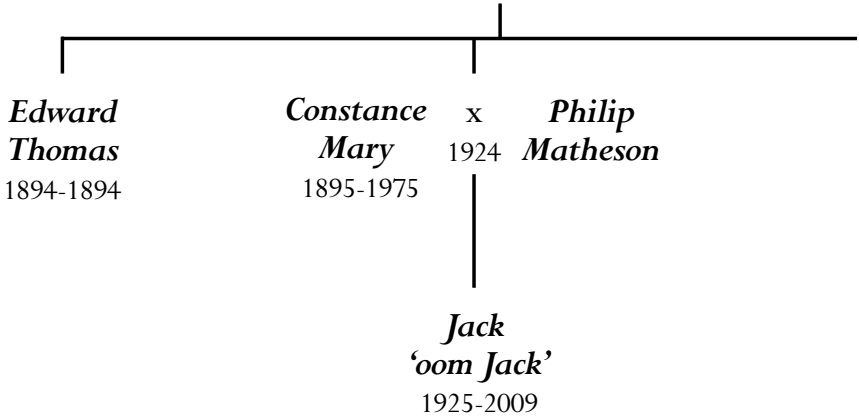
en Jemima Clark 1863-1944, die zo moedig moet zijn geweest

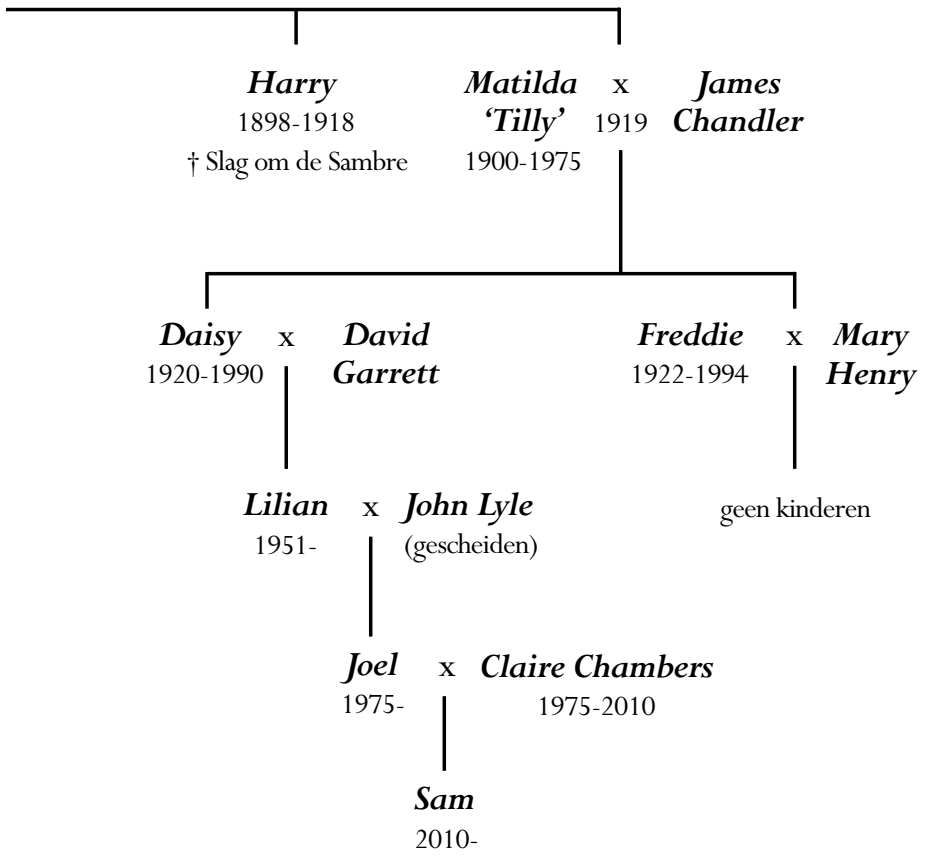
Kaart van Heartsease

Edward Handford x *Lily Clark*
1871-1955 1892 1874 -1919

Edward

Edward droomt van Lily. Ze komt naar hem toe in de tuin met een bosje viooltjes in haar hand. Het is zomer en ze draagt een zonnehoed die op haar rug hangt.

‘Hier, voor jou,’ zegt ze, en ze reikt het aan. ‘Voor rust in je hart.’ Ze lacht en haar lange, donkere krullen bewegen losjes op het zomerse briesje. Het is altijd zomer, met de Lily van zijn dromen.

Hij strekt zich uit om haar aan te raken, haar te voelen, om zeker te weten dat ze weer echt en hem toegewijd is zoals ze eens was. Terwijl hij dat doet, laat ze bloemblaadjes op de wind meevoeren en haar aanraking is zo licht en ijl als de bries. Zodra hij haar vastpakt is ze verdwenen, naar een plek waar hij haar niet kan bereiken.

Edward droomt van Lily en wordt wakker met een kil hart, een eenzame oude dag strekt zich voor hem uit, en er glijden tranen over zijn gezicht. Spoedig zal de dag aanbreken waarop hij zich bij haar zal voegen. Waarom niet vandaag?

Edward en Lily

1890-1892

In de lente draaien de gedachten van een jongeman

het liefst om de liefde...

Alfred, Lord Tennyson

Locksley Hall

‘Edward, je had helemaal niet verteld dat je zou komen!’ Zijn moeder stond op om hem te begroeten toen Edward de tuin in kwam lopen; ze hield haar gebruikelijke theekransje. Hij had het haar inderdaad niet laten weten en was van het station naar huis gelopen om haar te verrassen. Nu stond hij daar betrap en stuntelig. Hij wilde haar voor zich alleen hebben, wilde haar niet delen met al deze onbekende dames die in de droge zomerhitte nonchalant van hun thee nipten op de met klimrozen overgroeide veranda, die uitzag op de tuin. ‘Ik wilde je verrassen,’ zei hij. Haar verrukking hem te zien werkte aanstekelijk, en zijn misnoegde gevoelens verdwenen al snel. Hij was terug waar hij thuishoorde, in Lovelace Cottage. De cottage was een grotere woning dan de naam deed vermoeden en lag verscholen op een grondgebied van ongeveer 4000 vierkante meter in de Downs van Sussex, grenzend aan Surrey. De lucht scheen hier zoveel beter en zuiverder, ver weg van de stank van Londen, waar hij studeerde.

‘Kom, ga zitten,’ zei ze, en ze stak haar arm door de zijne, ‘je moet wat eten, ik sta erop.’

‘Het spijt me dat ik uw partijtje verstoort, dames.’ Edward maakte een lichte buiging en tikte zijn hoed aan. Vaag herkende hij enkele dames van het gezelschap, allen vooraanstaande dames van de parochie, maar een

paar waren nieuw voor hem; hij was dan ook een aantal maanden wegge-
weest.

‘Mrs. Clark heb je nog niet ontmoet, wel?’ zo stelde zijn moeder haar aan hem voor. ‘Ze is de echtgenote van de nieuwe dominee. En we zijn zo blij met haar gezelschap. De bloemstukken in de kerk hebben er nog nooit zo mooi uitgezien.’

‘O, maar dat is het werk van Lily, niet van mij,’ zei Mrs. Clark. ‘Mijn dochter heeft iets speciaals met bloemen. Altijd al gehad, al sinds ze klein was. Ze verricht wonderen in de tuin van de pastorie, mag ik wel zeggen.’

‘Dan heeft ze iets gemeen met Edward,’ zei zijn moeder. ‘U weet toch dat hij plantkunde studeert?’

Plantkunde – een studie waarover zijn overleden en weinig betreunde vader altijd zo honend had gesproken. John Handford had in zijn zoon zijn opvolger in het familiebedrijf gezien – een importonderneming van koloniale waren – een bedrijf waardoor zijn vader rijk genoeg was geworden om dit schitterende huis met tuin te kunnen aanschaffen. Maar net zo vanzelfsprekend als zijn vader Edwards moeder vond, net zo weinig waardeerde hij wat hij had. Het huis met de tuin waren voor hem slechts symbolisch voor zijn succes, bezittingen waarmee hij kon pronken, net zoals hij snoefde over zijn vrouw. Waardering voor de schoonheid en rust van de omgeving had hij nooit opgebracht, veel liever verkeerde hij in het drukke rumoer van het stadsleven.

Toen hij vijf jaar geleden gestorven was, had hij het huis aan Edward nagelaten en het bedrijf aan Edward en zijn moeder samen. Edward had zijn aandeel in het bedrijf al snel aan zijn neef Francis verkocht, die daar meer aanleg voor had dan hij. Zijn moeder had haar deel gehouden, dat haar een inkomen verschafte waardoor ze ruim kon leven, en ze bestierde het huis in Edwards afwezigheid. Dat was voor beiden een prima regeling.

‘Nu we het over Lily hebben, waar is ze toch?’ zei Mrs. Clark. ‘Het is echt tijd om op te stappen.’

‘Ik had het idee dat ze zich bij ons wat verveelde,’ zei Edwards moeder, ‘dus heb ik haar maar naar het bos gestuurd.’

Het zo losjes uitgesproken ‘bos’ was een deel van de tuin dat Edward al lang geleden had willen aanpakken, maar waar hij tot nu toe geen tijd en financiën voor had kunnen vrijmaken. In de lente zag het er blauw van de wilde hyacinten, maar de bomen waren oud en krakend, en wierpen te veel schaduw over het huis, vond Edward. Hij wilde het liefst het grootste deel rooien, zodat er een grote open plek in het midden zou ontstaan waar hij een formele tuin wilde aanleggen. Hij hoopte dat hij, nadat hij zijn studie voltooid had, tuinarchitect voor de welgestelden kon worden, en hij zou hier in zijn eigen tuin beginnen.

‘Ik ga haar wel even halen,’ bood Edward aan, blij om het gesnater van de vrouwen even achter zich te laten. De trap van de veranda kwam uit op het groene gazon, dat zich zo’n zeventig meter glooiend uitstrekte van het huis. In de verste linkerhoek, in een wat lagergelegen deel, stonden de verfoeide bomen. Maar toen Edward er aankwam, was er niemand te zien, dus liep hij met grote stappen tussen de bomen door naar een open plek, waar zijn blik op een klein, donkerharig meisje viel, dat midden in een bundel zonnestrallen zat. Ze droeg een witte mousseline jurk en bekeek aandachtig de bloemen in haar schoot. Lange, donkerbruine krullen vielen over haar rug, en haar zonnehoed hing daar weer half overheen. Haar jurk zat onder de grasvlekken, en haar handen waren nogal smoezelig.

Edwards eerste indruk was die van een klein en ongetwijfeld lastig kind, en hij had er meteen spijt van dat hij had aangeboden haar op te halen. Toen keek ze hem aan en al zijn vooroordelen gingen in rook op. Haar groene ogen sperden zich wijd open, haar perfect hartvormige mond vormde een ‘o’ van schrik, en haar slanke handen vlogen naar haar mond, terwijl ze schattig bloosde van verlegenheid. Dit was geen kind, maar een meisje dat op het punt stond vrouw te worden. Zo’n stralende

schoonheid had hij nooit eerder gezien; en ze werd er nog charmanter op omdat ze zich totaal niet van die schoonheid bewust leek.

‘Hallo,’ zei ze. Ze schudde de madeliefjes uit haar schoot terwijl ze met verkreukelde kleren opstond. Zelfs als ze stond was ze nogal klein, maar haar tengere gestalte kon haar vrouwelijke figuur niet verbergen. Hij kreeg een brok in zijn keel.

‘Ben jij Edward?’

‘Ja,’ antwoordde Edward, en het duizelde hem omdat hij zo’n volkomen verkeerde eerste indruk had gehad. ‘Hoe weet je dat ik zo heet?’

‘O, je moeder heeft het alleen maar over jou,’ zei Lily. ‘Het is Edward voor en Edward na. Maar waarom ben je hier?’

‘Je moeder stuurde me om je op te halen,’ liet Edward weten.

‘O.’ Lily trok een lelijk gezicht. ‘Ik vond het hier net zo leuk. Dan moet ik natuurlijk meteen naar huis, en krijg ik op mijn kop van papa omdat ik zo’n wildebras ben.’

‘Krijg je daar vaak een standje voor?’ vroeg Edward lachend. Ze had zoiets levendigs en onstuimigs dat het onmogelijk was niet door haar be-toverd te worden.

‘Aan één stuk door,’ zei Lily met een ondeugende blik. ‘Ik weet niet hoe het komt, maar ik was zo gefascineerd door de planten en bloemen hier dat ik gewoon niet doorhad dat ik mijn kleren vuil maakte. Wist je dat er wilde viooltjes in dit bosje groeien? Zo zonde dat niemand ze ziet. Als het mijn tuin was, zou ik meteen een stel van die sombere eikenbomen omhakken en hier een echte tuin van maken, om er de aandacht op te vestigen.’

‘O, zou je dat doen?’ Edward reageerde zowel geboeid als geërgerd. Ze was echt het charmantste wezentje dat hij ooit had gezien, maar het stoorde hem dat ze hem vertelde wat hij met zijn tuin zou moeten doen.

‘O jee.’ Lily keek verslagen. ‘Dat had ik niet moeten zeggen, hè? Ver-